

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Nulla re Deu[m] magis offendi, quàm si de misericordia eius desperetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

V.
Exod. 34. Eapropter eximiae illae laudes existunt: *Dominator Domine Deus, misericors & clemens, patiens & multa miserationis, & verax, qui custodis misericordiam in millia, qui aufers iniquitatem, & scelera atq; peccata.* Item: *Et tu Domine Deus miserator & misericors, & patiens, & multa misericordia.* Et idem: *Misericordia Domini plena est terra.* Ac rursus: *Suavis Dominus vniuersis, & miserationes eius super omnia opera eius,* ait. Ergo & super Angelos, & super homines; super beneficia, & super supplicia, quia citra condignum punit. Itaque nullus relinquitur querelae locus. Puniatur licet peccator, sciat, Dominum, cum iratus fuerit, misericordiae recordari; & agnoscat, quidquid patitur, tamen se plus commerruisse. Et facile agnoscat, quisquis meminerit, se puniri à diligente, & misere Deo. Nihil videtur iniquum, quod faciunt amantes. Denique qui nondum perspicit quàm iuste secum agat Deus, Bonitatem eius in memoria habeat, & dicat: *Bonus es tu: & in Bonitate tua doce me iustificationes tuas.* Non enim potest non iustum cogitare Deum, qui cogitat bonum; neque irae ascribit, quod videt, facere amantem. In Platone laudatur, quòd iratus seruo, cum eum castigare pararet, & fortè interueniret Xenocrates, Xenocrati dixerit: *Flagella hunc puerum, nam ipse sum iratus.* Sibi nimirum diffusus est homo Philosophus, sentiens animi commotionem cum vulgus hominum tum maximè puniat, quando irascitur. Irascitur Deus peccatis, sed nunquam illum ira præcipitat; immò semper Iustitiam Misericordia ad æquilibrium reducit, aut velut indiuidua focia comitatur. Quamobrem Habacuc audet dicere: *Cum iratus fueris, misericordia recordaberis;* & adeò id facit Deus, ut etiam in ipso loco damnatorum citra condignum puniat. Quis ergo tam bonum Deum accuset tyrannidis aut crudelitatis?

VI.
Lud. Blosius
Monil. spi
rit. cap. I. Nulla illum res magis offendit, quàm si Iudicia eius existimemus esse sine Bonitate. Notum est illud, quod Blosius refert, Deum aliquando Sanctissimæ virgini Catharinæ Senensi dixisse: *Peccatores, qui in mortis extremitate desperant de misericordia mea, multo grauius me offendunt, & magis mihi displicent, hoc vno peccato, quàm omnibus alijs iniquitatibus, quas vnquam commiserunt. Qui enim desperat, contemnit aperte ipsam misericordiam meam, & perversè existimat, iniquitatem suam maiorem esse, quàm sit eadem misericordia & Bonitas mea. Vnde detentus huiusmodi peccato, non dolet de offensa in me admissa, sed dolet de irremediabili damno suo. Qui si in veritate do-*

doleret, quod me offendisset atq; contempisset, & in misericordia mea fideliter speraret, ipse eam certissime inueniret: quoniam in infinitum maior est ipsa misericordia mea, quam sint omnia peccata, quæ unquam fuerunt commissa, vel qua committi possunt ab aliqua creatura.

Cogitant nonnulli, Si ego Deus essem, nequaquam tot homines damnarem: ita tacite, immo satis aperte, suam putant maiorem esse, quam Dei Bonitatem. Sed falluntur amentissime, cum illorum Bonitas sit exigua, Dei autem infinita, semperque homines sint, ad vindictam, diuinam illam misericordiam, proniores. Cuius rei luculentum D. Dionysius Areopagita recenset exemplum. Carpo Episcopo multa diuinitus erant reuelata, inter quæ ipse Sancto Dionysio hoc visum denarravit. Abduxerat idololatra quispiam Ethnicus, à Christi fide & Ecclesia, hominem Christianum. Displicuit & illius effectio, & huius defectio tantopere Carpo, vt nimio quodam Zelo contactus, iudicaret, eos vitæ indignos esse, indignosque, quos terra sustineret. Quare Deum impensè precatus est, vt amborum vitam repente extingueret. Voluit hunc serui sui errorem corrigere diuina Bonitas. Tale ergo illi visum obtulit. Aspicienti sursum videbatur se se cælum aperire, ac longè latèque diductum IESVM Saluatorem, in lucidissimo throno, summa cum maiestate, sedentem exhibere; circumsecus Angeli, sine numero, multi, & præ sideribus fulgidi astabant. Talis erat aspectus cæli. Inde cum ad inferiora oculos reduxisset Carpus, profundissimam quandam conspexit voraginem, viperis anguibûsque horridissimis refertam. In crepidine extrema voraginis, duo illi, quos è vita eliminatos volebat, velut in lubrico, ac præcipiti, & ruinæ proximi, tremebundi & miserabiles consistere videbantur. Impulisset eos Carpus, si propinquior illis adfuisset: nam & grauius ferebat, eos non protinus absorberi, sicut Dathan & Abiron quondam. Sed nesciebat, cuius spiritus esset. Igitur, oculis iterum in cælum ire iussis, vidit clementissimum IESVM misericordia tactum, è sublimi illo suo throno confurgere, cælestique sede relicta, ad illos ipsos duos miserandos homines in terram descendere, eisque manum benignissimam porrigere; quibus & Angelorum illa infinita multitudo Dominum suum comitata opem ferebat. Hoc spectaculo, cum attonitus esset Carpus, conuersus ad eum IESVS his ferè verbis Clementiam suam expressit, omni vtique humana clementia su-

VII.

D. Dionys.
Areop. Epist
ad Demo-
phil.

F

pe-